

opusdei.org

Prelatens brev (februari 2010)

Prelaten annonserar i sitt månadsbrev ett marianskt år inom Opus Dei för att tacka Herren för att den helige Josemaría för 80 år sedan såg att Opus Dei också var en väg till heligheten för kvinnorna.

2010-02-12

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Denna månad är det åttio år sedan den helige Josemaría såg att Opus Dei

även var för kvinnor. Vi vet att den 2 oktober 1928, då han tog emot insikten om grundandet, trodde vår Fader att det bara skulle finnas män i Verket. Vi kan därför förstå hans förvåning och glädje då Herren några månader senare, den 14 februari 1930, lät honom förstå att han även räknade med kvinnor för att med sitt exempel och sitt ord överallt föra budskapet om helgelsen genom yrkesarbetet och i det vanliga livets olika omständigheter. Många år senare skulle han full av tacksamhet till försynen säga att ***Verket verkligen skulle ha varit ofullständigt utan denna uttryckliga vilja från Herren och utan era systrar.***^[1] Han uttryckte sig så många gånger och ville låta oss förstå, mina döttrar, hur stort ansvar var och en av er har. Även om det är en liten utvikning, ber jag er att be för ett böneämne som kommer att göra er mycket nöjda.

Sedan den 14 februari 1930, arbetade den helige Josemaría för att öppna upp Opus Dei, denna väg till helighet mitt i världen, för kvinnor från alla slags yrken, folkslag och ställning i samhället. Nu visar vi den heliga Treenigheten vår tacksamhet eftersom det är en verklighet att detta arbete har befästs på djupet och på bredden över hela världen trots de stora svårigheter det har behövt övervinna, särskilt i början. Om den helige Josemarías förkunnelse om helgandet av de jordiska tingen mötte så många hinder under 1930- och 1940-talen, tänk då på de svårigheter som lades till detta då denna inbjudan att helga alla hederliga yrken vändes till en kvinnlig publik.

Idag ges kvinnor samma möjligheter som män på många områden, vilket ju är logiskt, men för åttio år sedan var det inte så. Dåförtiden var det ovanligt att de till exempel fick en

universitetsutbildning eller att de arbetade utanför hemmet, med undantag från det praktiska arbete som de alltid utfört, och ännu mer ovanligt att de hade politiska, sociala eller akademiska ansvarsposter. Några årtionden senare förkunnade Andra Vatikankonciliet: "Tiden kommer, tiden är här då en kvinnas kallelse uppfylls helt, tiden då kvinnan får inflytande i världen, en tyngd, en makt som hon aldrig uppnått tidigare. Därför kan kvinnor, som är fulla av Evangeliets anda, i denna stund då mänskligheten upplever en så djup förändring hjälpa mänskligheten att inte förfalla."[2]

Vi har kommit en lång väg framåt sedan dess, tack vare oräkneliga personers ansträngningar som har bidragit till att kvinnans värdighet och hennes lika rättigheter och skyldigheter gentemot mannen erkänns, även i de civila lagarna.

Bland dessa personer bör man med all rättvisa tillerkänna den helige Josemaría en särskild plats, han som allt sedan första stund uppmuntrade sina döttrar och de kvinnor som närmade sig Verket att nå de mål som var möjliga på de mest olika områdena i människans liv. Jag kommer ihåg många konkreta händelser: allt från den kraft med vilken han uppmuntrade dem som hade intellektuell kapacitet att satsa högt i det yrkesmässiga livet - inom kulturen, vetenskaperna etc. - ända till hur han energiskt såg till att den enorma tjänst som andra arbeten ger samhället skulle erkännas. Vi har hans direkta ingripande att tacka för att det över hela världen till exempel finns skolor och universitet som utbildar många unga kvinnor i hushållsarbete så att detta arbete kan få det erkännande det förtjänar, såväl i de civila lagarna som i samhällsmedvetandet.

Jag tackar Gud för att medlemmar i prelaturen, tillsammans med så många andra människor av god vilja, har bidragit och fortfarande bidrar till att i världen sprida denna kristna syn på kvinnans väsen. Trots detta finns det så mycket kvar att göra! Även om man redan på många platser erkänner kvinnans värdighet och uppgift på många områden, är detta en avlägsen möjlighet på andra platser. Hur som helst bör vi Guds barn fortsätta denna uppgift med ansträngning och visa att, som vår grundare skrev, ***kvinnans utveckling, mognad och frigörelse inte bör betyda att hon blir en exakt kopia av mannen, att hon imiterar hans typiskt manliga egenskaper. Detta skulle inte vara en vinning utan en förlust, inte därför att hon är bättre eller sämre än mannen utan därför att hon är annorlunda. Vad gäller grundläggande rättigheter är det helt visst lika rättigheter. Kvinnan***

är i lika hög grad som mannen en person och ett Guds barn och detta måste naturligtvis avspeglas både i den civila och i den kyrkliga lagstiftningen. Men med utgångspunkt i denna grundläggande likhet måste var och en uppnå det som passar den bäst och på det planet betyder kvinnans frigörelse att hon fullt ut utvecklar sin egen potential, vad hon vill göra som individ och som kvinna. Likhet i rättsystemet, likhet inför lagen, upphäver inte hennes egenart, som är berikande för alla, utan förutsätter och stärker den. [3]

På samma sätt som 2008, då vi firade åttioårsdagen av Verkets grundande, tycker jag att den bästa lösningen för att visa vår tacksamhet är att gå hand i hand med jungfru Maria dessa månader. Därför ger det mig stor glädje att utlysa ett nytt *marianskt* år i Opus Dei, från den 14

februari i år till samma dag 2011. Under dessa månader kommer vi att anstränga oss för att hedra vår Moder mer och bättre, framför allt genom att be och betrakta rosenkransen på ett finkänsligt sätt och sprida denna vördnad i våra familjer och bland våra bekanta. Låt oss också tacka Gud uttryckligen för det arbete som de kvinnor som tar hand om prelaturens center materiellt utför, vilket på ett avgörande sätt bidrar till att bevara och förbättra den familjeatmosfär som Herren ingöt i Verket då han väckte det till liv genom vår Fader 1928.

De första månaderna av detta *marianska* år sammanfaller med de sista av prästadömet's år utlyst av Benedikt XVI för hela Kyrkan. Under denna tid har jag upprepat att när vi ber för prästerna, bör vi även be för att alla troende blir mer medvetna om vårt ***prästerliga sinnelag***, med

daglig iver, och att vi bestämmer oss, även detta varje dag, att förmedla glädjen över denna gåva, som är lika för alla döpta, till de personer vi umgås med.

Den 14 februari infaller en ny årsdag av grundandet av Det heliga Korsets prästsällskap, som skedde 1943. Den dagen, medan den helige Josemaría firade mässoffret i kapellet i ett center i den kvinnliga avdelningen, ville Herren ge honom lösningen för att präster kunde inkardineras i Opus Dei. Vår Fader, som hade en djup tro på Guds försyn, såg klart att Herren med detta sammanträffande av datum ville bekräfta den djupa enhet mellan män och kvinnor, lekmän och präster som är kännetecknande för Opus Dei, en enhet som omfattar såväl andan som kallelsen och ledningen. Han försäkrade: ***Det verkar som om Herren ville säga: Var snälla och***

förstör inte Verkets enhet! Älska den, försvara den, främja den![4]

Det prästerliga sinnelaget är inte något annat än det allmänna prästadömet som blir levande i de döpta, så till den grad att det besjälar livets alla ögonblick. Vår Fader tackade Herren för att denna verklighet fick en kropp i var och en av Verkets medlemmar. 1960 sade han till exempel i en predikan: ***Jag har ofta sagt er att alla, präster och lekmän, har ett prästerligt sinnelag. Jag skulle till och med säga till alla mina barn att de är präster – med detta kungliga prästadöme som den helige Paulus talar om (jfr 1 Petr 2:9) – inte bara för att de tagit emot dopet, utan för att vos estis lux mundi, ni är världens ljus, och ljuset kan inte gömmas: non potest civitas abscondi supra montem posita(Matt 5:14), en stad uppe på ett berg kan inte döljas. Kristus***

höjs upp på Korset för att dra allting till sig, och mina barn anstränger sig för att sätta honom på toppen av all hederlig mänsklig aktivitet, för att leda själar till honom.[5]

När han påminde oss om denna övertygelse, uppmanade han också att ta fram alla dolda möjligheter i den kristna kallelsen. Men han inskränkte sig inte till att framlägga denna sanning på ett teoretiskt plan, utan han visade hur man kunde omsätta det i praktiken. Han rådde till att *leva* den heliga Mässan under dygnets tjugofyra timmar genom att vid offertoriet frambära dagens göromål, framgångar och misslyckanden, glädjeämnen och sorger. Han rådde till att i det egna arbetet anstränga sig för att med kristen anda utöva de dygder som varje yrkesarbete innebär: flit, självförsakelse, tjänstvillighet, etc. På detta sätt, sammanfattade han,

omvandlas den heliga Mässan verkligen till ***mittpunkten i och roten till de kristnas andliga liv***,^[6] och vi förlänger mässoffret under hela dagen.

Han tyckte också om att gå in på detaljer. Under ett möte med ungdomar, inför frågan om hur man kunde omsätta det prästerliga sinnelaget i praktiken, svarade han: ***Hur tror du att en präst bör vara? Uppoffrad, ivrig, glad, att han drar människor till sig, att han inte säger nej till någon som ber honom om en tjänst, att han är förlåtande, att han är förstående, att han kan ge bra råd, etc. Du vet redan det och många fler saker, och jag är övertygad om att du, mitt hjärtebarn, anstränger dig för att leva detta: därför har du ett prästerligt sinnelag.***^[7]

Och vid ett annat tillfälle sade han: ***Ni deltar i Kristi kungliga***

prästadöme eftersom ni har tagit emot dopets och konfirmationens sakrament, och ni deltar även i de nådegåvor som den helige Ande ger, i den betydelsen att ni gör många goda saker. Ett ord ni säger öppnar ibland ögonen på en blind, ert sätt att vara gör att en lam, en person som inte gjorde något för sitt kristna liv, reser sig och arbetar vid er sida. Andra gånger handlar det om döda, som redan luktar, som går till bikt ledlda av er vädjan, av er undervisning, av er bön. De renas och blir rena och förmår göra allt gott: de har uppstått.[8]

I ljuset av dessa tankar kan vi fråga oss om den heliga mässan verkligen utgör den sammanbindande punkten av våra önskningsar och syften, källan varur viljan att bli heliga och verka apostoliskt kommer. Ser vi själen i de personer som vi är med under dagarna? Reagerar vi med att

gottgöra med kärlek inför de förolämpningar som Herren tar emot? Låt oss dessutom känna oss solidariska med dem som lider materiell eller andlig nöd på grund av krig, förföljelser, naturkatastrofer etc., och låt oss biträda dem med vår bön och med vår materiella hjälp, när det är möjligt. Vi önskar att nyheter som den om jordbävningen i Haiti inte blir bara ett minne.

De apostoliska frukterna beror på föreningen med vår Herre, som påven betonat då han talade om kyrkoherdens av Ars utomordentliga pastoral effektivitet. **Han lyckades röra folkets hjärta** – förklarade han i en audiens – **inte tack vare sina mänskliga begåvningar, och inte heller enbart på grund av sin viljestyrka, hur berömlig den än var; han erövrade själarna, till och med de mest motsträviga, genom att förmedla till dem vad han levde innerst inne, det vill säga sin**

**vänskap med Kristus. Han var
”förälskad” i Kristus, och den
riktiga hemligheten bakom hans
pastorala framgång var den kärlek
han kände för det eukaristiska
mysteriet som han förkunnade,
firade och levde, som omvandlades
till kärlek för Kristi hjord, de
kristna, och för alla människor
som sökte Gud.[9]**

Den 19 februari kommer vi särskilt
ihåg vår käre don Álvaro, som firade
sin namnsdag den dagen. Vi litar på
hans förbön för att under detta nya
marianska år ha samma sonliga anda
som den helige Josemarías förste
efterträdare hade då han utlyste och
levde andra marianska år med
anledning av olika årsdagar i Verket.
Dagen efter, den 20 februari,
kommer jag att diakonviga två
adjungerade bröder till er. Låt oss be
för dem och för alla präster.

För ett par dagar sedan tog den helige Fadern emot mig i en privat audiens. Jag tog med mig all er tillgivenhet och alla era böner till honom och försäkrade honom om att vi ständigt ber för honom och för hans böneämnen. Låt oss fortsätta på samma sätt, väl förenade med Petri efterträdare och även alla biskopar, präster och troende i Kyrkan. Benedikt XVI ville välsigna hela det apostoliska arbetet av Verkets medlemmar och var och en av oss.

Jag behöver inte påminna er om att jag litar mycket på er bön för mina böneämnen. Fortsätt att be generöst.

Med all sin tillgivenhet, välsignar er
er Fader

+Javier

Rom den 1 februari 2010

[1] Den helige Josemaría,
Anteckningar under ett familjärt
möte, februari 1955.

[2] Andra Vatikankonciliet,
Slutbudskap till kvinnor, 8/12 1965,
nr 3-4.

[3] Den helige Josemaría,
Conversaciones, nr 87.

[4] Den helige Josemaría,
Anteckningar under en predikan,
14/2 1958.

[5] Den helige Josemaría,
Anteckningar under en betraktelse,
15/4 1960.

[6] Den helige Josemaría, *När Kristus
går förbi*, nr 87.

[7] Den helige Josemaría,
Anteckningar under ett familjärt
möte, 31/3 1974.

[8] Den helige Josemaría,
Anteckningar under ett familjärt
möte, oktober 1972.

[9] Benedikt XVI, Tal vid den
allmänna audiensen, 5/8 2009.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-februari-2010/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-februari-2010/)
(2025-08-09)